

Въ това време задъ чергата задрънка училищниятъ звънецъ.

Савата, Коста и Асенъ излѣзоха напредъ, до сцената, и изведнажъ стоята екна отъ коледарска пѣсенъ:

„Тръгнали сж три овчаря,
Коledo, Коledo ле!“

Веднага Диньо дръпна вжжето. Чергата се събра въ единия жгълъ. И на сцената блесна, цѣла свѣтнала, голѣма клонеста елха, укичена съ златни орѣхи, съ запалени свѣщици, съ пѣстри картини, изрѣзани отъ стари календари. А задъ елхата се подаде самъ дѣдо Коледа, съ брада и коси, бѣли като памукъ, съ магаре до него, натоварено отъ едната страна съ кжсчета баница и кървавица, отъ другата — съ три шарени кукли.

Зрителитѣ се смаяха. Викнаха, полудѣха отъ радостъ. Коледаритѣ продължаваха да пѣятъ, ухилени и тѣ до уши. Когато малко позатихна, старецътъ сне памучната си коса, и всички познаха дѣда Паруша съ куклитѣ.

— Браво-о, дѣдо Парушѣ! Браво, бате Сава! — викаше цѣлата стая.

Тогазъ Савата излѣзе напредъ, поклони се и каза: